

*Jag erkänner
Jag är en tryffelhund
Robab Moheb*

Robab Moheb

Jag erkänner...
Jag är en tryffelhund
Dikter från 2006
Stockholm
Pdf; november 2011

Dina händer är den enda avskedspresent du
undvek
skänka bort.

Jag missade att slipa min barnatalang
när jag gick ifrån dig.

Sjävlärd i en äldre volym
Himmelsgrå - november efter november
rad efter rad
vandrade jag under min hud –
utan dig.

Ingen utgjutelse.

Huden var en enkelhytt.
I all enkelhet satt vi ifrån varandra
med var sin spegel av glas i den ena handen
och
i den andra en leksakslastbil
full med stenar.

Vi var jämlika tyranner och trodde
inte på Den Helige Andes utgjutelse.

Rad efter rad. November efter november.
Förblev vi sönderrivna blad –
Färdiglastade till sopptunnor.

Förtvivlan är allas trädfrukt.

En gång öppnade vi ögonen och gick
av och an i vårens revir...
... för att ta i den svans, hoppet gömde i våra
fördolda knoppar.

Vi lämnade leksakslastbilen i ett dockskåp
Men inte stenarna. Så vi bar järnhandskar och
en knivvass blick och svor vid
novembermånadens kyskhet att livet inte var
någon spelbank.

Vi gick och gick. Tills sista november
rörde sig från ingenmansår. En purpurgrå
bumerang.

Stenar flög som flyttfåglar. Och vi fyllde
skyttegravnen med våra kroppar i ingenmans-
Jord.

Om livet inte fanns
fanns det havet

Och en bunke till våra
droppar.

Denna bok är ingen bok.
Den är ett kylhus. Ett kylkyffe där
du lämnade din nektarkylvätska och
gick dit våra droppar hamnade
tättintillvarandra.

Vi blev själva havet utan
himlen
låg och pyrde under askan.

Det doftar separation. När ett pyre blir
ordpusslare.

Ta ifrån mig Pennan!
Ta ifrån mig Pennan!

Och dessa sammetmjuka ögon ska
inte gå i spillror i regnet av
Knivvassblick.

Var finns det?
Jag vill se.
Jag vill se livet.
Inte detta som sprider sig som
en smutsfläck i våra stads-
lemmar.

Jag vill kasta bort det!
Jag vill kasta bort det!

Ta emot.
Ta emot nu och se att vi kan
rädda varandra utan avtalsparagrafer och
Moment 22.

Vi behöver bara sjunka in i glömskan
utan rumslig måttstock.

Vi är eviga.
Vi är det eviga mörkret, vi inte
ser.

Vi ser inte varandra.
Vi ser inte varandra.

Ge mig din hand!
Under en droppe sol ge mig
din hand och säg
HEJ!

Jag förtjänar det.
Jag förtjänar det.

Och livet? Det kallas KronoFogdeN.
Det har Enkelbiljett och ett nytt ZonSyStem.

Det kallas ÅterVändSGränd.

Och jag har inget FörSVarsÄmne i benet
och blodet.

(Föralldel!
Jag är ingen kropp som skulle behöva
ben och blod
men ...en Bläckfisk måste jag ändå vara –
om mitt namn är VarDagSLivets TrisTess och
jag inte äger min egen PlånBok.)

Nej. Det är inte Livet.
Livet är inte frågan.
Det finns inte.
Det är revir.
Det är gränser. Det för-
klarar att det kan suddas ut när
ett pyre blir ordpuslare på ett språk
som hon inte äger.

Jag vet. En pyssling rör sig på
flygsand.

Jag erkänner.
Jag erkänner att jag är ett monster.
Jag erkänner att jag är en ordslagskämpe.
Jag erkänner att jag går med tunga steg utan
spår.
Jag erkänner att jag är min egen
dubbelgångare.
Jag erkänner att jag lider av INVANDRAR –
Syndrom.
Jag erkänner att detta Syndrom är mitt riktiga
namn, Du gav mig.
Jag erkänner att Robab är mitt smeknamn; ett
pynt för mina IdentitetsHandlingar och FriKort.
...

Jag erkänner.
Jag erkänner 7 gånger Alla År jag bott i
Stockholm
att jag inte kan stava ett ord utan att titta i
lexikon.
Jag erkänner att jag avskyr lexikon och allt vad
det innebär.

Det kallas Självkänedom.
En sydvästasiatisk pygmé dansar
mellan ord och tanke.
Eldfötter. Ishänder. Flyhänt får hon
sin Tryffelhund – hud

Förtöjd. Bakström mot alla odds.

Jag erkänner att jag är en tryffelhund i ett
lexikon
som inte finns.

Nej. Det är inte smärtgränsen.
Smärtpgränsen är ingen fråga.
Den finns. Av sin självklarhet.
Den är kristalliserad i alla bilder. Där
hon rör sig. Där mörka mjuka labrynter
går vilse i hennes Livsperspektiv.

Jag erkänner att jag är hennes dubbelgångare i
detta liv.

Hon har inga antenner.
Vidöppna mot ljuset i ” Vi – de marken”.

Jag erkänner att jag är en tryffelhund i mörka
mjuka labyrinter bortom dagsljuset.

En natt ur dimman. En dag ur mig gav jag
mig i väg efter mitt eget spår i tid och rum..

...

En helvetesvandring.

Inget sinne för de osynliga.

Mörkret sätter sina spår.

Mörkret sätter sina spår.

Och jag fortsatte att gå på
eld och glasskärvor och trodde på
inbillningskrafter och det slummässiga
som skulle Visa mig Vem Var som hade
bestulit mina
osynliga spår...

...

Mörkret sätter sina spår.

Mörkret sätter sina spår.

”jag är emot Monarkin. Men jag har inget emot att vara Monark” Sa herren i täppan. Och än en gång tog Vemodet över hans lemmar, när han förlorade sig i min Jungfrufamn.

Mörkret hade tagit över Hovs KristallKrona.

Som en drottning från Ingenmansland somnade jag lättskingrat i Drägg o Doft o Svett. Utan någon Krona.

Natt-
Tjänst –
(Göring)

Mörkret viker inte.
Det viker åt sidan dit i rummet
Intill.
Där sitter en man och andas i munnen på
Virtuellkvinnan.
Hon tilltalar honom med Versaler.
Jag hör det.
Jag hör han skriver Verser av Intighet och
rörelser
på hennes läppar.

Vid full Vidgör Tiga och Ta emot.
Sånt är Livet.
Sånt är Livet.

Kammarherren är i Välsignat tillstånd.
Hon ser det.
Jag ser en handlove kring sängjärnhäll blir
till egna konturer.

En frånvarande återförening åter-
förenas och jag tänker någon annans
tankar.

Jag erkänner att jag ibland blir jag så
genomskinlig
så till och med Kammarherrens Virtuellt kvinnan
ser mig.

Jag darrar.

Ingen mätte vår hastighet.
Vi lämnade Marken för att falla tillbaka till
Marken.

Takhöjden var en fallgrop. Förhuden kände det
när vi klättrade upp blomsterstuckna för att
återförenas
kött vid kött.

Skenet bedrog.
Skenet bedrog.

Och jag vill ha en pergola för mitt krossade
sinne och
Inget minne.
Varför då, har minnet längsgående armar
Så? .....
...
...

Byt om jord. Ha ett nytt rotskott.
Jag har din röst i min mun och fått smaka
rottingen
När jag gav bort min jungfrulighet
Innan det tonade.

Jag är ingen buffel.
Jag har bara din mun och
en bestulen rubin.

Har jag kommit tillräta med vårt Liv?

Jag vet inte. Han var en händelse av
InterNationell RäckVid i min värld.
Min värld var en glaskupa vars Fältherres namn
Visste jag. Men inte Fältropet. När jag
vandrade ut i periferin.

Han gav mig sin bomullsgrinds-
stolpe vid sin död medan han sa ” håll dig fast
i räck ”.

Han var fader till mina oegentliga uttryck.

Dödgrävaren kryper upp från mina axlar.
Jag är inte ensam med din ensamhet i källar-
Våningen.

Kom. Kom ut från din röst. Kom ut från din
sjötomt.
Det är inte kallt i källarvåningen. Se. Jag är en.
En märkesman med skuggan av din kniv.

Vem river skuggor?
Vem river skuggor?

En sjötunga rör sig ut ur sin sjöfärd till
mitt kök.
Vid sin död bär den en skaftlös kniv i sin
mun. Jag strör rosor på din Väg. Kom. Kom ut
från din sjötomt med din törntagg.
Till dig har jag en sjögångvas och en
törnrosasömn i min famn.

Sånt är Livet.
En bär kniv. En bär halsen.

Sov gott.

Ett tyst förbehåll.
Ett tyst förbehåll och inget mer.

Det är skalvområdet vi går på.
Markfårer har färgen av din mun.
Den är dolkfärgad.
Den faller där jag ser mig avspeglas
dödfödd...
....

Ta inte bort pekfingeret från min mun:
Ett tyst förbehåll fyller till brädden.
Och inget mer.

Men ord säger mer än ord.

Ord står på parad.
Vi och de - paraden. Invandrings paraden.
Ringvandrarparaden. Invandrarparaden.
Raden ska tas bort. Men det behövs en
räfspinne.

Räfsa ihop dem.
Räfsa ihop dem.

Och ta bort dem med aldrig vikande entusiasm
från allpappersmaterial.

Det kallas förhuggning.

Och håll om mig. Jag har pannan
kvar och stigman.

Pannor är historia. Som om de vore Murar.
Historien är en Mur. Det säger flickögon
gömda i Källarvåningen. Det säger
Markpiloter utan
vingar.

Pannor är ett plakat.
Mur är ett plakat.
Pannor och murar är ett plakat för
utvalda affischer och gnistrande leenden.
De talar i fragment.

Orden haglar.
Orden haglar.
Haglar orden...
.... ?

Och jag erkänner att jag står underhagelregn
utan paraply.

Lagrade damm.
Vi blåser bort varandra.
Vi blåser bort orden ur varandra.
När jag har dig återvänder jag till mig.
När du har mig återvänder du till dig.

Det kallas Självåtervändsgränd.
Inga portar. Inga motpoler.
En portal skimrar för evigt:
Jag x Jag = Jag.

Lagrade damm på hjärthyllan och
i vårt livs bok.

Kompensera Kompensation med
Kompensation: Leva Livet: Något som
Skaver: Något som är en blick i det ögonblick
du inte förstår mig. Det är inte Vatten som
Rinner ur dessa Ord. Det är mitt Kött som
hittat ett dansgolv. Och dessa beniga
krumelurer. Det behövs inget Entreprenörskap.
Och ingen kunskap. Men en koreograf som kan
tänja på undangömda färger och begrepp och
kompensera skuggan av mig med mig: En
smärta utan Like pulserar mellan mina
förlorade fragment. Där du glömde vårt
ambulerande
möte plast i Skilda Mark.

Trösta inte mig. Jag når inte basnivån. Men
försona mig med mitt GränsÖverSkrideri.
Negation är livskvalitet. Och jag är ett
Värmeljus i en Igloo. Brinner för stunden och
tar slut.

En lexikal procedur är mina trasiga skor.
Helst vill jag gå barfota.
(om det inte skulle vara så kallt).

Trösta inte mig. Jag når inte basnivån.
Men försona mig med mitt GränsÖverSkrideri.
Jag har ändå vågat gå så långt i mina trasiga
skor.

Jag förtjänar det.
Jag förtjänar det.
Jag förtjänar din
Barmhärtiga Famn och Försoning.

Bisatsordföljden är på toppen
av ett Isberg i en VuxenInvandrarMun;
En lidelse; Det gör bombskillnad när det glider
ur min mun och förblir till Intetsägande i ett
nordiskt öra.

Och jag erkänner att jag har en munfull
omkastande av Bisatsordföljder, men ingen
mun för att tala.

Två piller om dagen är en paradigmatiske
Association. Språkbudet automatiserar Latent
Tics i mungiporna. Kalldusch. Varmt bad. En
fonologisk bassäng. Ängen har gått vilse i min
ökenmun. Simma för att drunkna. Ingen
räddning äger rum. Bara rumslig försunkenhet.
En fråga faller i mina öron. Jag hör mig. Det är
en liten Pegas
som erövrar mitt fönster: Glöm inte dina piller
ikväll!

Två extra doser om kvällen: orden doftar min
brytning så...
... som jag tar tillbaka poesin
utan ord.

Om jag inte är Järnhäll
varför är jag så härdad?
Men jag är ingen örnlippa utan
Ett Klistermärke. Du sätter upp det
var du vill, där du når. Mothåll. Medhåll.
Du kan skrida till köttets djup och glida ännu
Djupare. Där det mörka havet rullar ihop sig.
Farvägen är min panna.

Inget VägVerket.
Utan vägar.

Men det finns en silkesväg också.
Den lutar sig nedanför branterna, där
Du växer tyst på havsytan.

Ingen spännvidd.
Ingen Lots.

Klistermärken flammar på fotsulorna.
Jag är inte ensam. En ensam härdad järnhäll är
inte
Jag.

Vinden bär mig.
Vinden bär mig.

Jakt och mästarens fotspår.
Sommarflugor har en
Egen ton.

Sommarflugorna har fått så
många smäller så
att de inte längre står
ut med att vara Sommarflugor.
De har klätt ut sig i Vinterdräkt.

Vinterdräktklädda Sommarflugor är sanna
mästare utan fotspår.

Ett BMT lägre än 18 deltar och dör.
Det är ingen CatWalks parad. Det är en
sommarafton då Sommarflugorna
förvandlas till fragment av en dödkropp kring
midsommarstång.

Maktidealen anser att problemet ligger hos
individen. De vill råda bot och ge alla döda
kroppar
ett nytt liv.

Men ord säger inte mer än ord.

På bredd och djup
Dölja, undvika, avleda.
Min smärta är inte betydelsen.
I ord och uttryck är den dolda U som bär
min grav:

U som i ett nattligt U –land.
U som i En Nykolonialistisk Udd där ett U
föddes
ur blicken av ett öga – Udda.
U som i mina ögon och Jag
från ett U – land.

Det hör till.
Det hör till.

Till skivstugor skuggor. Skuggor
klär av mänskligheten och hittar sin röst.
Mitt namn hör till. Men upphör att existera som
en skugga i dagsljuset. Det går vilse i De
Mörka Mjuka Labyrinterna där mitt
Livsperspektiv börjar.

En fortsättning på det gamla. En högklackad sko har jag glömt i skrifvarstugan. Så jag går barfota på saltsyra ironi - sand i mitt nya hem.

Världen utanför går sin väg och jag vet inte vad saltsyra ironi – sand betyder. Så jag erkänner att jag inte kan andas utan ett FriskLuftLexikon och ett Livsgiltigt Frikort. Men jag vet att jag väntar på min prins och den kvarglömda skon.

Vattendroppar och silkespupiller.
Blickpunkten är där ord inte har spår av
ljud.

Där handikappade själar botas en efter en.

Jag måste ta av mig min clownmask och
bränna ner hela rasket: det sägs vara livet
om och om igen i eld och
vatten.

Mitt språk fick betala.
Mitt huvud fick betala.
Min röst fick betala en själ
för det sagda. För det osagda finns
bara en väg: att gräva sin egen grav.

I strålkastarljuset finns ingen färg.
Bara skuggor får ett bo.

[Varför?

Varför ska jag lova dig att jag inte andas ur
en

Oidipuskomplexnäsa och trivs med min
osynliga molluskermin?]

Av alla dessa mollskinnsklädda människor
finns

det stim i flöde.

(Kanske i överflöd. Vad vet jag?

Jag bara vet att jag inte vill sjunga

i talkör och säga: Cogito, ergo sum).

Jag tänker.

Men jag finns ändå inte –

till

Ser du mig i min svarta nakenhet?

Jag är lika genomskinlig som natten.

Excenter.
Ett liv utan lexikon finns i
mina förgångna glaspärlespel.

Jag slår upp minnena och
tar vägen ut.

Drömmens skugga och jag.
Jag och min Excellens.
Min Excellens kan inte ha mig lytesfri.
Jag är ingen referens
Jag är ett urgammalt egetcitat
sveper mig i dessa ord;

varför kan jag inte komma ut
ur denna dröm som inte finns.

Leriga kärlekspar och Fördragna gardiner.
Fördragna gardiner är en apostrof.
De går i varandra som vatten i jord.
Som kärleksparet bortom min blick.

Vid kärleksbanken står
kassörskan i regnet.
Det vräker ner.
Droppar tränger på där en
kund väntar på sin existens.

Hon ser dem bakom fönstret. Det
Regnar in och de är leriga.

Det pågår inte i psyket. Det är
ett soloklänge som dragit sig upp i
karriärklämman utan övergångar mellan
mig och mig.

Tröskelvärde har sjunkit till noll.
Jag fördärvar kvarlytet.

Det kallas Självdestruktivitet utan like.

Min säng har en arketypisk gestalt.
Den är en mytdiktare av drömmar av
liljeglas.
Den är ett hav där de 4 – elementen
arkebuseras
för att bli till en bekännelse.

Jag bekänner färg.
Jag bekänner.

Bruden naken i svart.
Djävulen i vit kostym.
Vid världens slut står
pilgrimer i sin tur att
se ett jovialiskt par vid
öppningen av ett pentry.

De har var sin vattenhink i handen.

Bakom ratten har lotsen försovit sig i all
evighet.
Utanför existerar havet under sina mörka
vågslag och i källarvåningen spökar
droppe efter droppe.

Det finns ingen annan värld. Bara
jag och vattendropparna.
Jag erkänner att jag är pilgrimen i svartvit
nakenhet.

Var upplöses tid och rum om inte i din blick?
Något av ett under kan –
ske,
om du för en stund blundar och ser dig
förvandlas till en dikt.

Men jag är en grävling.
Jag gräver min pessimism ur diktvrån in i
klädkammaren. Där sitter min övergivenhet
och andas ur tomma vestibuler med den
Svenska hon bär inom sig.

Och i mörkret finns varken tid eller rum.
Det finns en grävling och min
diktvråpessimism.

Rum för rum
visar mina ögon vraket av den morgon,
jag tappade tyglarna. I handen bar jag mitt eget
porträtt av mässing och iakttog det ur
ögonvrån. Det var ingen evig sol. Det var en
stjärna utan vingar och svans, såg sin bild som
ringar på vattnet.

*Vattnet bar inte mig.
mig bar vattnet.*

Dimman väter in från havet.
Från ljuset till mörkret har mässingen flagnat
när jag rum efter rum lämnar utstampade
släckta fimpar efter mig och en vätte
har krympt ännu mer.

Glas. Bly. Blyglas. Glasbly och en förgången
glaspärla. Jag har en rad personliga koder och 5
vingar av glas.

Jag vet. Jag går sönder.
Jag tror på ödet.
Jag är ett Pentagram i en osynlig hand.

Det regnade.
En svamp lyste svagt inne i jordens sköte.
Ett molluskprefix vaknade till liv.
Sedan dess har drömtydning blivit
molluskprefixets eviga prefixtrend.

Jag erkänner att jag har ett halvsekel prefix och
åter prefix.

Du kom med julbudskapet mellan läpparna och
jul klappar på fingertopparna.
Jag stängde dörren bakom mig och skrev:
Vänta ett sekel. *The Last Magnum* är på gång.

Vi gick ifrån varandra i hopp om återförenande
i ett annat sekel. I en annan tid.

Jag erkänner. Seklet har kommit. Men inte du.
Men inte jag. och mitt *The Last Magnum*
är nu ett urvuxet barn som vänder huvudet från
jordens sitt. Hemfallet utan hemvist.
Jag erkänner att jag är väntans eviga barn.

Sängkammare utan sängkamrat.
Sängkläder utan sängkroppar.
Seklet släpar ingenting.
Vi gick förbi oss.
Det hörs altar. De har
kommit tillbaka till sin avgrund.
Blickar finns. De stöter på skaver.
Skaver finns. De möter kläder. Men inte
blickar.

Sönderfall är ordet. När det blir tjära i varje mun. Det klingar inte. Det dunkar på den gamle trubadurens lemmar: *Schablonvärlden är också en värld. Och Djävulen är närvarande. Han tar obetalbara tankesprång. Var han vill. Det finns en meter väg och parametrar att välja.*

Sönderfall är ordet. Och jag drömmer att jag ser mellan raderna inom rader som inte finns. Men jag har en katapult framför mig. Maskerade fotgängare kastas bort till mina axlar. De kallas Nära och Kära. De är inte nära. De sitter på mina axlar. Sönderfallet. Men ändå helt. Det är drömmarnas eget landskap. Bortviftade från Lyckselevägens galax till gåvalandet. De har kommit för långt. Med en flaska Thinner. Förlorade meningar ökar sin belastning. De sveper mig i sig. Jag sveper mig i dem. Maskerade fotgängare sitter fast. Trubaduren har gått dit hans lemmar har gått i tusen bitar. Jag vaknar till och erkänner mycket. Mitt språk fick betala. Mitt huvud fick betala. Min röst fick betala. Tryffelhunden fick betala för ett lexikon och en diktvrå. I Sängkammaren har sängkamrater sovit gott.

2

Asymmetriskt mot sin latringrop

Lastpråmar möter lastkajen i en miniatyrö
på kattkartan.

K syftar på Krig. Och katt också.
Och kissnödiga kattälskare söker sig dit,
den har förvandlats till en latringrop.
De bär ett K – märke på axlarna.

Och K syftar på kultur också.
Och kulturbärare har en betingad reflex från
pilbågens rörelser.

...

Pil. Båge. Pilbåge. Pigmenterad i tre färger.
Flaggan
vajar för högt. Det går över mitt förstånd. Jag
anar oråd. För ett ohyggligt beslut. Staden har
slagit reveljer i sju virvelcylindrar och jag ser
reptilartade laskar avlastas på en liten ö.

Det här är månlyst. För alla mångfotingar i
kängor.

...

Staden slår reveljer i sju virvelcylindrar. Den första har Bush lagt beslag på. För mänsklighetens skull. En last reptiler i laskar går bakom honom och fotometrin laserar för djupt!

Ett krig har också pigment.

När dolda laskade är framme skiftar det bara svart och rött.

...

Guldaskfatet och Katten.
Katten är ingen karta. Den är ett askfat.
Fatet är sönderfallet radioaktivt och
av guldet finns en medalj kvar.
Och reglerna om askesövningar.
Någon skickar en repa till dennes nattliga ögon.
Så förlossning pågår i all evighet och hon
breder ut sig åt alla håll mer än någonsin.

Katten kan inte häxeri. Men de nattliga ögonen
kan härvlinda aset med sin navelsträng.
Asymmetriskt mot sin latringrop.

...

Ankomsten föreligger nära på
kattkartan: det finns en hatthylla för
nykomlingars hattar.
Bakom hyllan har någon klottrat: ” Varning för
svag is! En domare med sina klaver och pryglar
har precis drunknat i detta hatthav.
Signatur; en pryö Öbo.”

...

Skickat till CIA: "Hej! Det här är inte något
långfinger som skriker högt uppåt; Fuck You.
Det här är några kilo Catgut från fjärran och
mig. Smaklig måltid!"
Signatur fattas

...

Tyglarna finns. De är kvar. De är eviga. De är eviga i någons - hand.

Världens triangel har däremot förlorat sin hypotenus. Nu ser den ut så här; $B \times C =$ kateter utan A . Eller;

...

Vissa lider av nordiskbeteende. De har en hatisk uppfattning om vad nordism kan betyda. Man känner sig upplagd för att genomföra ett Haveri. Men Haveri är inte alltid Ett Haveri. Om man har en västlig tolkningsförmåga. Tycker andra. Det kan betyda en uppluckring. För landet och för dem. Om de slutar vara av ett hypotetiskt slag. Vad vet jag? Kanske finns en hållpunkt mellan självhatare och en nordisk lasso?

Vad vet de vad självhaveri innebär. Jag vet. Jag vet ju. Jag lider av ett sådant asiatiskt slag. Men jag har inte något hat inom mig. Varken nordiskt eller asiatiskt.

Är jag en inlärd västtolkare Jag?
Vad vet jag?

Vad vet de som sitter i eget allrum och tar en novembertupplur? De tror att de lider av nordiskbeteende men de hatar andra när de befinner sig ombord.

Hur vet vi varför vi betar oss som vi gör?
Jag erkänner Hur jag än lirkar så får jag inte loss nyckel till denna dörr. Men jag vet att det inte är tragiskt att veta det man vet.

Och det är det enda jag vet.

Utan att betänka sig utförde katten en utförlöpa – utan benskydd. Det fanns överlagda kanaler men inte för hennes fötter. Hon gick nedåt i sicksack. Det fanns inget fäste att kroka sig vid.

Landgången var sönderfallen Landfästet var sönderrivet Avsikterna var uppbyggda nätt opp mitt ansikte. Men jag var bruden utan hemgift och min brudklänning var sydd av nättelduk. Den gick sönder samma kväll min herre kom med en näve ris och tog mig fjärran bort där ingen katt skulle behöva hoppa hopprep eller hemfalla i sin griniga låt. Förlåt nu min katts dissonans. Den kommer inte ut från en strupe vars onani är fullbordad utan den dör av att hembära segern efter en våldtäckt.

Tre färger och flaggan syftar på Iranska flaggan. Katten syftar på Irans karta vilken ser ut som en katt.